

GEORGE L. NIMIGEANU

Născut la 3 ianuarie 1938, în comuna Tereblecea din fostul Județ Rădăuți, România Mare, în Nordul Bucovinei, actualmente în Ucraina, s-a refugiat în România, unde a avut parte de „binefacerele” regimului comunist, sub diferite aspecte, inclusiv domiciliu forțat la Canal.

De la debut (1968) și până în prezent, publică următoarele volume de poezie: *Colinele singurătății* (1983), *Fotograf de ocazie* (1990), *Tîrgul de fluturi* (1994), *Desene pe apă* (1994), *Semne particulare* (1995), *Ființa întrebării* (1996), *Viață de rezervă* (1998), *Pe streășina veacului* (1999), *Vinovat de sinceritate* (2001), *Tămăduirea de sine* (2002), *Semințele focului* (2004), *Ale vieții sunt toate cuvintele* (2005), *Aerul din cîntecul pierdut* (2006), *Pietre de rîu pe te de sînge* (2006), *Lumina de la Început* (2006), *Jocul oculat al țărmlui cu marea* (2006), *Fața nevăzută a durerii* (2006), *Întotdeauna viața pune întrebări* (2007), *Nobletea tăcerii* (2008) și *Zodia nedreptății* (2010).

Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, membru al Societății Scriitorilor Bucovineni și membru ASLRQ (Societatea Scriitorilor de Limba Română din Quebec, Canada). Inițiator și organizator, la Mediaș, al „Zilelor revistelor culturale din Transilvania și Banat” – reluînd o mai veche manifestare cultural-literară, care, de data aceasta, și-a extins aria de cuprindere și asupra altor zone ale țării. Fondator al revistei „Caietele de la Mediaș”.

A primit: Premiul I al revistei „Transilvania” (1974), Premiul II al Revistei Literare a Radio-Televiziunii Române (1976), Premiul I al Festivalului „Lucian Blaga”, ediția I (1981), Premiul II al Concursului Național de Poezie „Tudor Arghezi” (1993), Premiul revistei „Tîrnava”, pentru volumul *Semne particulare* (1995), Premiul pentru poezie al revistei „Miorița Noastră” (1998), Premiul pentru poezie al Societății Scriitorilor Bucovineni, pentru vol. *Pe streășina veacului* (1999), Diploma de Onoare (2001) și Premiul de Excelență (2002) distincții acordate de Primăria Municipiului Mediaș, Premiul pentru poezie al USR, Filiala Mureș (2002), pentru volumul *Vinovat de sinceritate*, Premiul pentru poezie al Societății Scriitorilor Bucovineni pentru volumul *Tămăduirea de sine* (2003), Diploma de excelență a Societății Scriitorilor Bucovineni (2003), Premiul pentru poezie al Editurii Ardealul, pentru volumul *Semințele focului* (2004), Premiul „Opera Omnia” al USR, Filiala Mureș (2007), CETĂȚEAN DE ONOARE al Municipiului Mediaș (2008).

Cuvîntul dintîi

Ecou sunt... numelui... din praguri,
din veac în veac, multiplicat...
Tu: apa, aerul, pămîntului
și focul... care m-au vegheat.

Sunt clipa... luminînd Colina
Gîndului în care-am stat...
Tu: Muntele – pe care-n mine
îl am, cu viața, de urcat...

Iluminare

Stau în cuvînt ca într-un car cu grîu,
care din cer în veșnicii coboară...
Osie – viața, veacurile - roți,
în spițe cu Lumina Tutelară.

În gînd ard munții cîți mă știu de mic,
pe nume, după rana mea lumească.
Steaua din cer îmi cade în cuvînt...
Și clipa-n mine prinde să foșnească

și-amirosind a vis noimele nasc -
lumină lină, sfînt luminătoare...
Iar eu, cum trec în carul meu cu grîu,
trag cerul după mine, peste mare,

înalț călăuzit de Urma Ta,
cea pururi vie-a mersului pe ape...
mai în adîncul Tainei care-mi sunt
și, în Cuvînt, de Tine mai aproape...

Eu sunt cel care

Eu sunt cel care-a spart oglinda lumii,
visînd să-mi aflui chipul... precum este!
De-atunci silabisesc în palimpseste
tainele oglinzii și nesomnul humii.

În rama goală dănuie-ndoiala,
pe stinse noime, pată de lumină...
Pe cînd în pleoapa mea vecia-nclină
clipa-n răsfaț, nuntindu-i lumii fala.

Astfel sunt dus, de-o viață, în ispită,
de bine, adevăr și frumusețe...
Dar chipul meu are atîtea fețe
cîte bucăți oglinda risipită...

Mărturisesc, însă, că teamă nu mi-i!...
Vieții cu-o viață poate-i sunt adaos,
sens, rîvnă, rană, trudă și repaos...
eu... cel care a spart oglinda lumii...

Pământul e în cer

Pământul e în cer, lumea e una!
Abis și slavă clipa ni se pare!
Cădem din vis, mirare cu mirare,
din noi căzînd în cer... pe totdeauna.

Cuvîntul ne e dat către tăcere,
spre a-i pătrunde mistica și harul,
păzind, cu piatra, iasca și amnarul,
mersul pre moarte către Înviere.

Venim-plecăm trecînd Înalta Poartă,
oaspeți grăbiți ai propriei ființe;
sclavi măreției, crai ai umilinței...
Cuvîntul ne condamnă... și ne iartă...

viața-n peceti să-și încrusteze runa
luminii ei pe ale noastre toate...
Că-n dezlegate și nedezlegate,
Pământul e în cer... Lumea e una!

Sunt ce gîndește viața

Sunt ce gîndește viața despre mine!...
Poate surîs al unui scump amnar...
poate cîștig pe-o muchie de zar...
ori drum pe care umbra pleacă... vine...

Stingher, prilejul întîmplării mele
lacrimă-i, poate, unui cosmic plîns...
poate-i zăbava care ghem a strîns
neliniști, îndoieli și bagatele...

Sunt, poate, somn în care-un zeu visează
că rîd, că sufăr, că iubesc și mor...
poate, pe cerul nesfîrșirii, nor...
ori poate-nchipuirii jilț de vază...

Poveste, poate, unor uși străine,
prin care umblu strîmb – noptatic fur...
ori... o părere... fără de contur...
în ce gîndește viața despre mine...

REFERINȚE CRITICE

Al. Cistelean: George L. Nimigeanu e, aici, un poet al credinței, cu o fervoare șoptită în imnuri murmurate, sfioase și sfielnice. Rugăciunile sale sunt, de fapt, reverii ale iluminării (...) inducînd un sentiment de evlavie autentică, cuvîntul poetic participînd nu la un mister, cît la celebrarea lui. *Viața de rezervă* este o „imitatio Christi”.

Iulian Boldea: La George L. Nimigeanu poezia e, înainte de toate, un joc între iluzie și realitate, amestec între convenția lingvistică și impulsul anamnetic, tensiunea lirică primordială. Cu fiecare poem, din aceste antinomii asumate se configurează autoportretul liric al poetului, în liniile căruia se răsfrîng nevoia sa de ordine, de echilibru și puritate, aspirația sa spre un model estetic și etic superior.

Adrian Dinu Rachieru: Egal cu sine, George L. Nimigeanu este o voce lirică fără picaje și fără stridențe, fără diferențe izbitoare în (între) volumele ivite (și antologate acum), așezat statornic într-o formulă stilistică pe care o urmează sîrguincios. Străin de alianțele literare, nepriat frontului generaționist, nedorind a împărtași din aureola grupului, refuzînd – de pildă – optzecismul canonic, George L. Nimigeanu rămîne un însingurat, departe de taberele în gîlceavă. (...) În pofida atîtor vorbe frumoase risipite prin cronici, n-am putea spune că poetul e prețuit pe cît ar merita. Tentativele bilanțiere îl uită, iar pomelnicele încropite de prelații zilei nu se poticnesc în cărțile sale.

Cornel Moraru: Poet al stărilor intermediare prin excelență, George L. Nimigeanu scrie oarecum în maniera primilor echinoxisti, dar cu un timbru personal, inconfundabil. Lirica sa are substanță, menținîndu-se constant pe o linie de mijloc, la limita propriilor experiențe, ce refuză sistematic, dar cu bun simț, haosul senzorial, visceralul, ostentația scripturală. Discursul este deosebit de elevat, curge impecabil, într-o notă fastuoasă, pe alocuri, dar nu artificioasă și deloc gratuită. Lirica lui George L. Nimigeanu oferă un substrat metaforic unei dramatice căutări a sinelui, mereu pierdut și înstrăinat, configurînd un destin tragic al ființei neliniștite de amenințarea morții și teroarea suavă a absurdului. Cuvintele acelea sunt bune – sugerează poetul – care tac. Poetul le alege cu grijă, poate cu o grijă excesivă.

Ioan Suciu Moîșa: Logosul lui George L. Nimigeanu surprinde orizonturi largi de neliniște ființială în care se regădesc, deopotrivă, tentația decriptării sensurilor lumii, obsesia efemerității existențiale, cît și severe introspecții în care poetul e marcat de neliniștile călătorului care-și vede viața într-o fereastră încorporată în sine.

Ionel Popa: Poet cerebral, George L. Nimigeanu cultivă aproape exclusiv poezia de meditație. El nu mizează pe senzualitate viscerală, nici pe cea material-plastică a cuvîntului, ci pe „sîmburele” ideatic și pe disponibilitatea lui conceptuală. Tonul elegiac-filosofic al poeziei nu este impus, lăsîndu-i cititorului sarcina revelării.

Dumitru-Mircea Buda: În versurile lui George L. Nimigeanu, realul și metarealul se împletesc din aceeași materie vizionară, iar poemul e un act profetic, vestind această contopire sau, mai corect spus, descoperind-o și demonstrîndu-i caracterul manifest, conferindu-i gradul maxim de plauzibilitate.

Dinu Mirea: George L. Nimigeanu se dovedește a fi un poet cerebral ce oficiază cu demnitate, fie că ascultă „sunetul ierbii”, fie că ascultă „cum se nasc fluviiile”, punîndu-și etern aceleași întrebări devastatoare. Disciplina prozodică și tăietura severă a versurilor impun o ținută sobră peste care apasă o perdea de melancolie, întru Rost și Rostire. Imagini de mare vitalitate, formule dinamice, frenetice, exaltante (eliberatoare) ce alternează cu reflecțiile venite dintr-o sensibilitate metafizică. Peste acestea doar timpul luminează poetului potrivirile și nepotrivirile, împlinirile și neîmplinirile, în rana tămăduitoare care este Poezia.

Maria Toacă (Cernăuți): George L. Nimigeanu stăpînește cu o naturalețe lirică de impresionantă sinceritate sunetele ce zugrăvesc mișcările sufletului, a căror magie ne afectează de dragoste și uimire cu mai multă vigoare decît orice alt lucru întrupat în cuvînt. Aspirația către pătrunderea sinelui îl desolidarizează de lirismul tribunic, descifrarea sinelui fiind laitmotivul creației și al existenței poetului. În cărțile poetului sunt prezente imaginile tarkovschiene, la care recurge pentru restaurarea interiorului, prezența simbolică a oglinzii, care arată, dar și ascunde, adevărurile, fiind simțită mai acut în ciclurile volumului „Ființa întrebării”.